

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/22/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200844
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:6011200844.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: G. N., bytom C. proti odporcovi: Mesto Banská Bystrica, so sídlom Československej armády 26, Banská Bystrica, za účasti: K. N., bytom JK., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu Ev. č.: 127050/2011 zo dňa 29. apríla 2011, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23 Sp/6/2011-25 zo dňa 21. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23 Sp/6/2011-25 zo dňa 21. marca 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zastavil konanie o preskúmanie rozhodnutia odporcu Ev. č.: 127050/2011 zo dňa 29. apríla 2011, citujúc ustanovenia § 103, 104 ods. 1, § 246c ods. 1 a § 250b ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Ministerstvu vnútra SR. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, vzhľadom k tomu, že došlo k zastaveniu konania.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia odvolávajúc sa na ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o obecnom zriadení“ alebo „zákon č. 369/1990 Zb.“), § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 416/2001 Z. z.“), § 51, § 52, § 83 ods. 2 a § 86 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 372/1990 Zb.“ alebo „zákon o priestupkoch“) konštatoval, že predmetom odvolaním napadnutého rozhodnutia obce bolo rozhodnutie o priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 282/2002 Z. z.“). Poukazujúc na skutočnosť rozlišovania medzi preneseným výkonom pôsobnosti štátnej správy a výkonom

samosprávnej pôsobnosti obce a na ustanovenie § 52 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom od 1.1.2004 do 31.1.2009, ktoré priamo zaraďovalo obce medzi správne orgány prejednávajúce priestupky [§ 52 písm. c)] dôvodil, že sice toto ustanovenie bolo s účinnosťou od 1.2.2009 zmenené, avšak naďalej podľa § 86 písm. d) zákona o priestupkoch môžu obce v blokovanom konaní prejednávať priestupky proti verejnému poriadku podľa § 47 a § 48, priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49, priestupky proti majetku podľa § 50, ako aj priestupky proti poriadku v správe vykonávanej obcou (§ 21 ods. 1 písm. c/, § 26 ods. 1, § 27 ods. 1 písm. b/, § 30 ods. 1, § 32 ods. 1, § 34 ods. 1, § 35 ods. 1, § 45 a § 46 a priestupky porušenia všeobecne záväzného nariadenia obce).

Citujúc ustanovenia § 51 a 83 ods. 2 zákona o priestupkoch uviedol, že rozhodnutie obce o priestupku a o uložení sankcie zaň treba považovať za individuálny správny akt vydaný v správnom konaní, ktorým sa zasiahlo do práv a oprávnených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, ktorý je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a to vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v zákone o priestupkoch v spojení s právnu úpravou správneho poriadku, až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov na základe žaloby postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasledujúce) s tým, že takáto právna úprava zákonom ustanovuje postavenie obce v konaní o priestupkoch, ako správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy a súčasne vylučuje jej postavenie samosprávneho orgánu. Konštatujúc, že pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), čo znamená, že v tomto konaní má vždy postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy, i keď to zákon o priestupkoch v znení účinnom od 1.9.2009, ani zákon č. 282/2002 Z. z. výslovne neurčujú mal za to, že o odvolaní proti rozhodnutiu obce (starostu obce, primátora mesta) o priestupku rozhoduje orgán štátu príslušný podľa osobitných predpisov, a tým je v danom prípade podľa zákona č. 254/2007 Z. z. o zrušení krajských úradov, ktoré o odvolaní rozhodovali do 30.9.2007, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a až právoplatné rozhodnutie tohto druhostupňového správneho orgánu je preskúmateľné súdom na základe žaloby (§ 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. a § 247 a nasl. OSP). Z vyššie uvedených dôvodov preto konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Ministerstvu vnútra SR.

Uznesenie krajského súdu napadol v zákonnej lehote odvolaním odporca dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. f) OSP, keďže mal za to, že predmetné uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že súd prvého stupňa pri použití § 51 zákona č. 372/1990 Zb. vo vzťahu k príslušnosti na konanie a rozhodovanie v inštančnom postupe nevzal do úvahy § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. poukazujúc ďalej na to, že použitie § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. je v danom prípade (v konaní o rozhodovaní o vecnej príslušnosti) irelevantné, pretože daný paragraf rieši možnosť preskúmania rozhodnutia, pričom možnosť preskúmania právoplatných rozhodnutí správnych orgánov súdmi je zakotvená aj v § 247 ods. 2 OSP. Nesúhlasiac s argumentom krajského súdu, že: „Pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), to znamená, že v konaní o priestupku má vždy postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy, i keď to zákon o priestupkoch v znení účinnom od 1.2.2009, ani zákon č. 282/2002 Z. z. výslovne neurčujú.“ zastal názor, že obec môže vystupovať a vystupuje ako správny orgán rovnako pri výkone samosprávnych funkcií, ako aj funkcií v rámci preneseného výkonu štátnej správy, pričom v oboch prípadoch rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch fyzických a právnických osôb. Tento svoj názor podložil § 4 ods. 4, § 27 ods. 1, 2 a § 13 ods. 5 zákona o obecnom zriadení, ako aj § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z. z. dodajúc, že toto ustanovenie je na rozdiel od neplatného ustanovenia § 52 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom od 1.1.2004 do 31.1.2009, na ktorý sa súd pri argumentácii odvolával, stále platný. Taktiež sa odvolával na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dodajúc, že k rozširovaniu právomoci štátnych orgánov nemôže dochádzať výkladom súdu, ktorý musí pri výklade právnych predpisov dodržiavať interpretačné metódy (jazykové, logické) a preto ak § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z. z. a rovnako aj § 4 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. dáva jasnú definíciu samosprávnych funkcií mesta a vo vzťahu k § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. určito stanovujú odvolací orgán, súd tieto ustanovenia nemôže vo výklade (odôvodnení) obchádzať a opierať o neplatné znenie iného zákona doplniac, že nijaký zákon neuvádza, že prejednávanie priestupkov obcou je v danom prípade preneseným výkonom štátnej správy. V tejto súvislosti uviedol, že sám krajský súd vo svojom odôvodnení len konštatuje, že: „...v konaní o priestupku má vždy postavenie správneho orgánu pri

prenesenom výkone štátnej správy, i keď to zákon o priestupkoch v znení účinnom od 1.2.2009, ani zákon č. 282/2002 Z. z. vyslovene neurčujú...“, avšak bez právneho odôvodnenia. Odporca taktiež argumentoval ustanovením § 5 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. a § 6 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorých štát poskytuje na plnenie úloh štátu obcou (preneseného výkonu štátnej správy) finančné, prípadne iné materiálne prostriedky, avšak Mestu Banská Bystrica neboli poskytované a nie sú poskytované prostriedky zo štátneho rozpočtu na prejednávanie priestupkov podľa zákona č. 282/2002 Z. z. Poukázal aj na ďalšiu nesprávnu argumentáciu krajského súdu, keď tento na strane 3 napadnutého uznesenia uviedol, že: „...Toto ustanovenie (§ 52 zákona č. 372/1990 Zb., ktoré zaraďovalo obce medzi správne orgány prejednávajúce priestupky) bolo s účinnosťou od 1.2.2009 zmenené, avšak naďalej podľa § 86 písm. d) zákona o priestupkoch môžu obce v blokovom konaní prejednávať priestupky proti verejnému poriadku podľa § 47 a § 48, priestupky proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49, priestupky proti majetku podľa § 50, ako aj priestupky proti poriadku v správe vykonávanej obcou (§ 21 ods. 1, § 24 ods. 1 písm. c/, § 26 ods. 1, § 27 ods. 1 písm. b/, § 30 ods. 1, § 32 ods. 1, § 34 ods. 1, § 35 ods. 1, § 45 a § 46 a priestupky porušenia všeobecne záväzného nariadenia obce) a argumentujúc ustanovením § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. dodal, že skutočnosť, že je daná právomoc obce prejednávať uvedené priestupky v blokovom konaní, ešte sama o sebe neznamena a neodôvodňuje, že ide o prenesený výkon štátnej správy, keď aj podľa § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. zákon ustanovuje odlišné subjekty na prejednávanie priestupkov v blokovom konaní a v konaní podľa zákona č. 282/2002 Z. z. Odporca mal za to, že v danom prípade je daná príslušnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici a to aj s odkazom na § 4 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z., v zmysle ktorého o odvolaní alebo o inom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obvodného úradu, ktorým sa rozhodlo o práve, právom chránenom záujme alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby, rozhoduje ministerstvo, do ktorého pôsobnosti patrí príslušný úsek štátnej správy, ak osobitný zákon neustanovuje inak dodajúc, že ministerstvo je odvolacím orgánom len v tých veciach, kde ako prvostupňový orgán koná a rozhoduje obvodný úrad a nie obec a keďže v § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. je daná vecná príslušnosť obce, ako odvolací orgán nemôže vystupovať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Na základe vyššie uvedených skutočností odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 Sp/6/2011-25 zo dňa 21. marca 2012 zrušil.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní odporcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 veta prvá OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolaním napadnutého rozhodnutia obce bolo rozhodnutie o priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z.

Podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z. priestupku sa dopustí ten, kto vedie psa, ak nezabráni útoku psa na človeka alebo zviera alebo nezabráni inému spôsobu ich ohrozovania psom.

Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z. za priestupok podľa odseku 1 a odseku 2 písm. a) až c) možno uložiť pokutu do 165 eur a za priestupok podľa odseku 2 písm. d) až f) možno uložiť pokutu do 65 eur.

Podľa § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. priestupky podľa tohto zákona prejednáva obec a v blokovom konaní obecná polícia a orgán Policajného zboru.

Podľa § 7 ods. 5 na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch.

Podľa § 1 zákona č. 372/1990 Zb. orgány štátnej správy Slovenskej republiky a obce vedú občanov k

tomu, aby dodržiavali zákony a ostatné právne predpisy a rešpektovali práva spoluobčanov; dbajú najmä o to, aby občania nesťažovali plnenie úloh štátnej správy a obcí a nenarúšali verejný poriadok a občianske spolunažívanie.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecne predpisy o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok)].

Podľa § 52 ods. 1, 2 zákona č. 372/1990 Zb. priestupky prejednávajú obvodné úrady, ak zákon neustanovuje inak. Orgány Policajného zboru prejednávajú priestupky

- a) spáchané porušením všeobecne záväzných právnych predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky,
- b) ak tak ustanovuje osobitný zákon.

Ustanovenie § 52 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom od 1.1.2004 do 31.1.2009 priamo zaraďovalo obce medzi správne orgány prejednávajúce priestupky [§ 52 písm. c)], pričom v danom prípade je príslušnosť obce na konanie o priestupkoch upravená v osobitnom zákone č. 282/2002 Z. z.

Podľa § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona o obecnom zriadení obec samostatne rozhoduje a uskutočňuje všetky úkony súvisiace so správou obce a jej majetku, všetky záležitosti, ktoré ako jej samosprávnou pôsobnosť upravuje osobitný zákon, ak takéto úkony podľa zákona nevykonáva štát alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba.

Samosprávu obce vykonávajú obyvatelia obce orgánmi obce, miestnym referendom, zhromaždením obyvateľov obce.

Obec pri výkone samosprávy najmä vykonáva úkony súvisiace s riadnym hospodárením s hnutelným a nehnuteľným majetkom obce a s majetkom vo vlastníctve štátu prenechaným obci do užívania, zostavuje a schvaľuje rozpočet obce a záverečný účet obce, rozhoduje vo veciach miestnych daní a miestnych poplatkov a vykonáva ich správu, usmerňuje ekonomickú činnosť v obci, a ak tak ustanovuje osobitný predpis, vydáva súhlas, záväzné stanovisko, stanovisko alebo vyjadrenie k podnikateľskej a inej činnosti právnických osôb a fyzických osôb a k umiestneniu prevádzky na území obce, vydáva záväzné stanoviská k investičnej činnosti v obci, vytvára účinný systém kontroly a vytvára vhodné organizačné, finančné, personálne a materiálne podmienky na jeho nezávislý výkon, zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií, verejných priestranstiev, obecného cintorína, kultúrnych, športových a ďalších obecných zariadení, kultúrnych pamiatok, pamiatkových území a pamätihodností obce, zabezpečuje verejnoprospešné služby, najmä nakladanie s komunálnym odpadom a drobným stavebným odpadom, udržiavanie čistoty v obci, správu a údržbu verejnej zelene a verejného osvetlenia, zásobovanie vodou, odvádzanie odpadových vôd, nakladanie s odpadovými vodami zo žump a miestnu verejnú dopravu, vytvára a chráni zdravé podmienky a zdravý spôsob života a práce obyvateľov obce, chráni životné prostredie, ako aj utvára podmienky na zabezpečovanie zdravotnej starostlivosti, na vzdelávanie, kultúru, osvetovú činnosť, záujmovú umeleckú činnosť, telesnú kultúru a šport, plní úlohy na úseku ochrany spotrebiteľa a utvára podmienky na zásobovanie obce; určuje nariadením pravidlá času predaja v obchode, času prevádzky služieb a spravuje trhoviská, obstaráva a schvaľuje územnoplánovacia dokumentácia sídelných útvarov a zón, koncepciu rozvoja jednotlivých oblastí života obce, obstaráva a schvaľuje programy rozvoja bývania a spolupôsobí pri utváraní vhodných podmienok na bývanie v obci, vykonáva vlastnú investičnú činnosť a podnikateľskú činnosť v záujme zabezpečenia potrieb obyvateľov obce a rozvoja obce, zakladá, zriaďuje, zrušuje a kontroluje podľa osobitných predpisov svoje rozpočtové a príspevkové organizácie, iné právnické osoby a zariadenia, organizuje miestne referendum o dôležitých otázkach života a rozvoja obce, zabezpečuje verejný poriadok v obci; nariadením môže ustanoviť činnosti, ktorých vykonávanie je zakázané alebo obmedzené na určitý čas

alebo na určitom mieste, zabezpečuje ochranu kultúrnych pamiatok v rozsahu podľa osobitných predpisov a dbá o zachovanie prírodných hodnôt, plní úlohy na úseku sociálnej pomoci v rozsahu podľa osobitného predpisu, vykonáva osvedčovanie listín a podpisov na listinách, vedie obecnú kroniku v štátnom jazyku, prípadne aj v jazyku národnostnej menšiny.

Ak zákon pri úprave pôsobnosti obce neustanovuje, že ide o výkon prenesenej pôsobnosti štátnej správy, platí, že ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce.

Na obec možno zákonom preniesť niektoré úlohy štátnej správy, ak je ich plnenie týmto spôsobom racionálnejšie a efektívnejšie. Obec pri rozhodovaní o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb vo veciach preneseného výkonu štátnej správy koná podľa zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 5 ods. 1, 2 zákona o obecnom zriadení).

Právna úprava preskúmavania správnych rozhodnutí (najmä rozhodnutí sankčnej povahy) je vybudovaná na zásade dvojínštancnosti správneho konania. Na preskúmanie rozhodnutia je povolaný zásadne orgán druhého stupňa. V prvom rade formou podania, ktorou sa účastník domáha zmeny alebo zrušenia prvostupňového rozhodnutia je odvolanie. Možno ho uplatniť proti každému neprávoplatnému rozhodnutiu, a to tak meritórnemu, ako aj procesnému. Výnimky z tohto pravidla ustanovuje buď správny poriadok alebo osobitný zákon.

V zmysle § 70 správneho poriadku osobitné zákony ustanovujú, v ktorých prípadoch súdy preskúmajú rozhodnutia správnych orgánov.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, z uvedených zásad a z predmetu konania, ktorým je rozhodnutie o pokute za porušenie povinnosti stanovenej právnym predpisom, a teda rozhodnutie o zodpovednosti za priestupok, treba k námietkam vzneseným odporcom uviesť, že ustanovenie § 27 ods. 2 veta za bodkočiarkou zákona č. 369/1990 Zb., v zmysle ktorého o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce pri výkone samosprávy o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhoduje súd, ak osobitný predpis neustanovuje inak, sa v prípade deliktualnej spôsobilosti nepoužije.

Konanie orgánov štátu v rozsahu zákona je ústavným príkazom obsiahnutým v ustanovení čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie súčasne určuje, že konanie orgánu štátu v rozsahu zákona sa musí uskutočňovať aj "spôsobom, ktorý ustanoví zákon". Podobne ako právomoci, tak aj spôsob konania orgánov štátu môže byť upravený len zákonom. Výklad citovaného ustanovenia čl. 2 ods. 2 ústavy a osobitne slovného spojenia "v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon" potvrdzuje, že ústavodarca predpokladal súbežné (súčasné) splnenie oboch príkazov ústavných noriem v nej obsiahnutých. Príkazu ústavnej normy obsiahnutej v ustanovení čl. 2 ods. 2 ústavy preto nezodpovedá konanie orgánu štátu zákonom ustanoveným postupom, ktoré sa neuskutočnilo v rozsahu zákona.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, vyplýva, že Mesto Banská Bystrica rozhodnutím Ev. č.: 127050/2011 zo dňa 29. apríla 2011 vydalo rozhodnutie, ktorým navrhovateľa uznalo vinným zo spáchania priestupku podľa § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z., ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 12.8.2010 o 13,20 hod. v priestoroch autodielne MD Centrum, Sásovská cesta č. 71, Banská Bystrica nezabránil útoku a inému spôsobu ohrozovania psa - plemeno americký staffordshirský teriér zlatej farby, ktorého viedol, na poškodeného, B. R., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom D., za čo mu podľa § 7 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z. uložilo pokutu vo výške 65 €.

Zákondarca v právnej norme ustanovenej v § 7 ods. 4 zákona č. 282/2002 Z. z. zveril do právomoci obce prejednanie a rozhodnutie vo veci priestupkov podľa § 7 ods. 1, 2 citovaného zákona. Súčasne zákondarca v § 11 ods. 5 zákona č. 282/2002 Z. z. určil, že na konanie sa vzťahujú všeobecné predpisy o priestupkoch, ktorú právnú úpravu ustanovil v zákone o priestupkoch, ktorý v § 51 odkazuje na právnú úpravu správneho poriadku, ktorý konanie o odvolaní upravuje v §§ 53 a nasl. Zákon o

priestupkoch v § 83 ods. 2 súčasne upravuje, že návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní opravného prostriedku v správnom konaní.

Z konštatovaného nedá najvyššiemu súdu nesúhlasiť s názorom krajského súdu, že rozhodnutie obce o priestupku a o uložení sankcie zaň, treba považovať za individuálny správny akt, vydaný v správnom konaní, ktorým sa zasiahlo do práv a oprávnených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, ktorý je preskúmateľný súdom v správnom súdnictve podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a to vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v zákone o priestupkoch v spojení s právnou úpravou správneho poriadku, až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov na základe žaloby, postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.).

Uvedenou právnou úpravou prejavil zákonodarca svoju vôľu konať a rozhodnúť vo veciach priestupkov urýchlene a hospodárne v správnom konaní s možnosťou súdneho prieskumu správneho rozhodnutia až po právoplatnom skončení správneho konania. Táto právna úprava zákonom ustanovuje obci v konaní o priestupkoch, postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy a súčasne vylučuje jej postavenie samosprávneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje i na skutočnosť, že procesný postup preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy o uložení sankcie za priestupok alebo za iný správny delikt musí byť v každom prípade rovnaký, inak by nemohla byť zachovaná rovnosť účastníkov konania (fyzických osôb a právnických osôb, resp. fyzických osôb - podnikateľov) a keďže podľa už spomínaného ustanovenia § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní, treba takýto procesný postup zachovať aj v danom prípade prejednávania priestupku za porušenie ustanovenia § 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na záver Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 70/2010 zo dňa 1. novembra 2010, podľa ktorého „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“ (pozri k tomu aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008 - www.concourt.sk).

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel súladne s názorom krajského súdu k záveru, že v konaní o správnom delikte rovnako ako pri prejednávaní priestupku vystupuje obec v úlohe správneho orgánu (nie samosprávneho orgánu), tzn. že v konaní o správnom delikte má postavenie správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy, čím o odvolaní proti jej rozhodnutiu v danom prípade rozhoduje príslušný správny orgán, v danom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a až právoplatné rozhodnutie tohto druhostupňového správneho orgánu je preskúmateľné

súdom na základe žaloby (§ 70 správneho poriadku a § 247 a nasl. OSP).

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť odporcu, že v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 5/2012 boli publikované pod č. 87 a 88 rozhodnutia týkajúce sa postavenia obce v konaní o správnom delikte a pri prejednávaní priestupkov, z ktorých pri odôvodnení tohto rozhodnutia aj vychádzal.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, ako aj s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a ani mu v odvolacom konaní trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.